

คืนเข้าหอ

“แต่งงานแล้วก็ต้องนอนด้วยกัน เรื่องพรรคนี้มันหนีไม่พ้นหรอก”

เขาไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้นนอกจากใช้สิทธิ์สามีถูกกฎหมาย และเจ้าบ่าวหมาดๆ สลัดชุดสูทเจ้าบ่าวทิ้งลงบนพื้นอย่างไม่ดี เจ้าบ่าวของลัลลาไม่ได้อ่อนโยนเหมือนภาพลักษณ์คุณหมอสเนบอุ่น แต่เขาเร้าร้อนรุนแรงจนลัลลาชนลุก การแต่งงานอย่างฉุกฉะหุก เธอยังไม่ได้เตรียมตัวรับ มาถึงวินาทีในห้องหอ เขาก็ไม่รอให้เธอได้ปรับตัว

“คิดอะไรมาก ทำหน้าที่ของเธอลี หน้าที่ที่เมียเขาทำกัน”

ไม่รู้เพราะไม่ได้ปลดปล่อยความต้องการในกายมานานหรืออย่างไร เมื่อเมฆาได้มาเจอกับเรือนร่างนุ่มนวลของเจ้าสาวเป็นครั้งที่สอง ซึ่งมีผิวเนียนละเอียดน่าสัมผัสไปทั่วตัวก็ทำให้เขาหมดการควบคุมลงง่ายๆ

กลิ่นหอมกรุ่นจากร่างออรชรส่งผลต่อเขาอย่างมาก หน้าอกอวบอึ้มที่อยู่ภายใต้อุ้งมือหนาแน่นช่างเต็มมือกำลังดี จนเขาต้องพอนเฟ้นบีบเคล้น

อย่างหนัก

“อืม” เมฆาครางออกมาด้วยความพึงพอใจอย่างที่สุด ค่ะเน ด้วยมือที่แสนจะชำชอง น่าจะคัพชี่เป็นอย่างน้อย

เจ้าของหน้าอกคัพชี่เมื่อถูกปลุกเร้าอย่างหนักก็ระทวย อ่อน ปวกเปียกอยู่บนเตียง สัมผัสที่ได้รับกำลังทำให้ลึลลาฟ่ายแพ้ แม้จะ ออยากต่อต้านมากแค่ไหนก็ตาม

“อ้อ ไม่เอา” เธอพยายามปฏิเสธ บ่ายหน้าหลบหนีเคราซากของ คนที่พยายามชุกซอนไ้ใบหน้าลงมา

ตอเคราซากระคายครูดลงไปตามผิวเนื้อขาวฟ่องของเธอจนเกิด ความช้ำนเสียว เหมือนมีประกายไฟแล่นผ่านวูบวาบตามเนื้อตัว สัมผัส หวานแหลมแสนทรมาณทำให้คนไม่คุ่นชินเปลอครางออกมาด้วยความ หวามหวิว

“อ้อ”

“ชอบไหม”

“อย่าคะคุณหมอ”

“ฉันคือสามีเธอต่างหากลึลลา จำเอาไว้ ออยากได้ตำแหน่งภรรยา ของฉัน เธอก็ได้มาแล้วนี่ ภรรยาผู้มีตอย่างเธอทำงานให้เต็มที่แล้วกัน เพราะฉันจะใช้ความเป็นเมียของเธอให้คุ้มค่า”

ไม่ใช่เพราะเธอไม่เคยตกอยู่ในสภาวะเปล่าเปลือยใต้ร่างกาย ใหญ่โตของเขามาก่อน เหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดมาแล้วครั้งหนึ่งก่อนที่ เธอจะกลายมาเป็นภรรยาผู้มีตของเขา ผู้หญิงนอกสายตาที่จับปลัด จับผลูได้มาเป็นภรรยาตัวจริงของ ‘นายแพทย์ เมฆา ทิวากร’ ศัลยแพทย์ ออร์โธปิดิกส์

ดวงตากลมโตสวยจัด ทำให้เมฆาจ้องมองอย่างไม่วางตา เธอคือ ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของเขา และเป็นครั้งที่สองที่เขากำลังจะ ร่วมรักกับผู้หญิงคนเดิมที่ใบหน้าแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“คุณแน่ใจหรือคะ ว่าอยากจะใช้ความเป็นเมียของฉัน ในเมื่อหน้าตาของฉันไม่ได้คล้ายหมอไอรดา”

ไอรดาคือผู้หญิงที่เขารักปักใจมาตลอดนับสิบปี แล้วเวลานี้แพทย์หญิงไอรดา วนารมย์ แต่งงานกับตฤณ วนารมย์ ผู้บริหารหนุ่มไฟแรงไปแล้ว ถึงจะเคยมีความรู้สึกผูกพันทางจิตใจกับไอรดาอย่างไร เขาก็ตัดใจได้เมื่อเธอเดินเข้าประตูวิวาท์ เพราะไม่อยากได้ชื่อว่าเป็นชู้ทางใจกับภรรยาคนอื่น

“คนที่ฉันจะร่วมรักด้วยคือเธอ ลัลลา เลิกพูดถึงไอรดาได้แล้ว” เขาไม่อยากพูดว่าเวลานี้ เขามั่นใจว่าเห็นไอรดาเป็นเพียงน้องสาวคนหนึ่งได้แล้ว

เมื่อเปิดประตูเข้ามาภายในห้องหอ ลัลลาพบกล่องสีชมพูสวยหรูใบใหญ่ผูกด้วยริบบิ้นสีทองอย่างประณีตวางอยู่บนเตียงที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ เขาบอกให้เธอเปิดดู มีอบางเปิดกล่องออกดูแล้วตะลึงกับสิ่งที่ถูกบรรจุไว้ภายในกล่อง อาหารเสริมสำหรับบำรุงก่อนตั้งครรภ์ ในนั้นมีการ์ดที่เขียนข้อความด้วยลายมือว่า

“ของขวัญสำหรับภรรยาผู้มีด้อย่างเธอ เตรียมความพร้อมสำหรับการอุ้มท้องเร็วๆ นี้”

เธอยังไม่หายตกตะลึงก็ถูกเจ้าบ่าวเหวี่ยงขึ้นมานบนเตียง จากนั้นเขาก็ตามขึ้นมาก่อนที่เธอจะอยู่ในสภาพนุ่งเนื้อห่มเนื้อ มีเพียงร่างกายบึกบึนของเขาที่ปิดบังเรือนกายของเธอไว้เพียงบางส่วน

“นอนกับฉัน เธอคิดว่าจะมีความสุขไหม”

“ไม่”

“ไม่ฉันหรือ”

ลัลลาไม่แน่ใจว่าเขาจะทำอะไรต่อหลังจากการปฏิบัติเสขของเธอ เพราะน้ำเสียงคุกคามนั้นดังใกล้หูเหลือเกิน และรู้ว่าเขาทรงพลังมากแค่ไหน เพราะอาวุธประจำกายของเขาที่ดูตันอยู่ตรงหน้าห้อง

เธอเปลือยเปล่าแต่ไม่หนาวสักนิด เจ้าของเรือนกายกำยำทำให้เธอร้อนวูบวาบแล้วอยากจมหายไปบนที่นอนนี้เหลือเกิน แม้จะโกรธตัวเองที่ครั้งก่อนยอมให้เขารุกล้ำได้อย่างแนบชิด ปล่อยให้เขากระซอกพรหมจารีไปได้ แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีความสุขกับรสรักที่เขาปรนเปรอแล้วคิดว่านั่นเป็นครั้งแรกและครั้งเดียว แต่แล้วชะตาชีวิตก็ทำให้เธอวนเวียนกลายเป็นภรรยาของเขาเข้าจนได้

“ไม่ก็ต้องทน”

“ถอยไปเถอะคะ คินนี่ฉันยังไม่พร้อม”

“ไม่จำเป็นต้องเตรียมความพร้อม แค่นอนได้ทุกเวลาที่ร่างกายฉันพร้อมก็พอ”

ลี่ยลาพยายามตั้งสติระงับตัวหนี แต่ว่าเจ้าของเรือนร่างกำยำที่มีมัดกล้ามเนื้อหนาแน่นไม่ยอมปล่อยเธอไปง่ายๆ เขาตามมาคร่อมทับแล้วจับกดจนเธอจมลงกับเตียงนอน

ลี่ยลา สะดุ้งกับขนาดใหญ่โตที่มันจกดอระจะเข้าบุกตีสึงพื้นที่แล้วต้องเบิกตากว้างมองเจ้าของสิ่งนั้น

“ไม่ต้องกลัวนะ เคยมาครั้งหนึ่งแล้ว ไม่เจ็บไปกว่าครั้งแรกหรอกนะ”

‘ไม่กลัวก็บ้าแล้ว’

ลี่ยลากันตาในใจ ครั้งนั้นทำเธอเดินไม่ปกติไปร่วมสามวัน นึกถึงความเจ็บทุกอย่างก้าว แต่ด่าออกเสียงไม่ได้ เพราะทันทีที่เธอสะดุ้งก็ถูกปากเขาประกบปิดลงมาอย่างเร่าร้อน ตอนนั้นเองที่ลี่ยลาเรียนรู้ว่าจูบแบบกระซอกวิญญานนั้นเป็นเช่นนี้เอง จูบที่ทำให้หายใจไม่ออก จูบที่เปลือยสอดส่องไปโดยไม่รู้ตัว จูบที่ทำให้เหมือนล่องลอยในอากาศ แต่วาบหวิวเหมือนถูกผลัดตกลงไปในหุบเหว ปากหยักลึกชุ่มร้อนตะโถมลงมา ทั้งบดคลึง ขบเม้มจนเธอรู้สึกปวดระบมไปหมด

“อ้อ” เสียงหวานตรงประທံງในลำคอ นั้นทำให้คนที่คร่อมลอย อยู่เหนือร่างชะงัก

แต่เป็นการชะงักเพียงนิดเดียว เพราะสายตาคู่คมที่เหมือนมีเงาดำฤๅษณาเข้าครอบงำอยู่เต็มนั้นได้เผยความต้องการออกมาจนหมดเปลือก เขาลากมือร้อนผ่าวไปทั่วร่างนวลเพื่อปลุกเร้า

เขายิ้มหล่อๆ แต่ดูเยิ่นเย้อ มั่นเป็นยิ้มสะกดใจคนมองแต่ก็ชวนให้คิดว่าเป็นยิ้มร้ายหรือยิ้มดีกันแน่ เพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าคนตรงหน้านั้นหล่อเหลาเกินห้ามใจ แต่สติส่วนลึกก็บอกให้เธอพยายามขัดขืน เธอยังไม่พร้อม ถึงเป็นภรรยา เธอก็มีสิทธิ์จะปฏิเสธเรื่องบนเตียง

“วันอื่นได้ไหมคะ วันนี้ฉันรับแขกมาทั้งวัน”

“แต่ทั้งคืน เธอมีแขกเป็นฉันคนเดียว ทนรับฉันเข้าไปในตัวเธอหน่อยก็แล้วกัน ทำบ่อยๆ ลูกติดแล้วจะได้แยกทางใครทางมัน”

พอเห็นสีหน้าของภรรยาที่ดูหวาดผวาราวกับจะร้องไห้กับถ้อยคำบีบคั้นของเขา นายแพทย์หนุ่มหล่อก็ใจอ่อน ผ่อนปรนความเกี้ยวกราดลงมาด้วยคำพูดนุ่มๆ แต่ชวนชนลุกไม่น้อยกว่าเดิม

“นั่นถ้ากลัวมากนัก ฉันจะค่อยๆ สอนให้รู้วิธีรับมือกับฉัน ฉันจะค่อยเข้าไปทีละนิดนะ”

ใบหน้าสวยตรงรีๅงตราผู้พบเห็นร้อนผ่าวไปหมด อดจะตัวตๅงสายตาค้อนใส่เขาไม่ได้

“ใครถามคุณ”

“ฉันอยากบอกไๅง หรือจะให้ฉันเข้าไปแบบไม่ต้องเตือนให้เตรียมตัว”

แล้วเขาก็ทำตามที่บอกคือไม่ขออนุญาตก่อนแต่ผลักประตูที่เปิดสนิทแบบชิดด้วยความแข็งแรงเพียงครั้งเดียว จนวงหน้าสวยบิดเบ้ด้วยความตกใจ

ลัๅยลาสะดุ้งเฮือก เมื่อปากร้อนขึ้นก็มๅงลงมาจๅบหน้ากๅง อีกครั้ง

แต่ครั้งนี้อ่อนหวาน เนิบหนาบ เหมือนอยากสอนให้คนอ่อนประสบการณ์
ได้เรียนรู้ว่าการแลกเปลี่ยนสัมผัสทางกายให้กันและกันนั้นมันวิเศษ
แค่ไหน

ลี่ยลาตรงแผ่วเบา หวามหวิวในช่องท้องเหมือนมีผีเสื้อบดปีก
ผ่าน คนสวยพยายามเบี่ยงหน้าหนีหลบสายตาเขา แต่มือหนักก็ประคอง
กรอบหน้าสวยถูกใจไม่ซ้ำไบบหน้าใครเอาไว้

“เจ็บเธอ”

จะให้เธอตอบเขาไปตามตรงไหมว่าเจ็บไม่มาก แต่จุกมากรู้ไหม
ความอายทำให้ลี่ยลาปิดปากแน่นไม่ยอมตอบ แล้วปล่อยให้เขาดูตึง
กลีบปาก

“ไม่ตอบ งั้นฉันจูบปลอบใจ”

เมฆารู้สึกผิตขี้มาทันทีที่ที่ใจร้อนกับภรรยาไปหน่อย เขาจึงใช้วิธี
การส่งมือหนามาบีบปลายคางเบาๆ

“พูดกับฉันหน่อยสิลี่ยลา”

ลี่ยลาอุทานออกมาเบาๆ ทำให้ปากอิมเปิดออก เป็นผลให้คนรอบ
จังหวะอยู่แล้วรีบส่งปลายลิ้นเข้าไปกวาดชิมความหวาน เกี้ยวกระหวัด
กับลิ้นเล็กที่กระดกหนีไม่เป็นท่า แต่ดูเหมือนคนตัวโตจะพอใจ เพราะ
ยิ่งติดตามไล่ชิมแล้วรู้สึกก็ยิ่งรู้ว่าลิ้นเล็กนั้นช่างหอมหวานอย่างไร
เขาต้องการ

เขาพัวพันเกี่ยวรัดจนพอใจ ก็ไล่ปากร้อนผ่าวลงมาตามลำคอ
ของแม่คนปากดี ดูตึงเบาๆ อย่างอดใจไม่อยู่ แต่สร้างรอยลึกกุหลาบ
จางๆ เต็มไปทั่วเรือนกาย ไส้ลงมาจากลำคอถึงเนินอกอวบอิมที่ทำให้
คนตัวโตชะงักกับความหนึบแน่นชูชันอย่างที่เขาใช้มือลูบคลำแล้ว
มั่นใจว่าไม่ผ่านการตัลยกรรมมาก่อน

“หน้าอกเธอสวยมากรู้ไหม”

เมฆายอมให้แกหน้าอกคู่นี้ เขาสะดุดลมหายใจของตัวเองเหมือน

คนที่หายใจไม่เป็นไปชั่วขณะ ยอดอกสีหวานชูขึ้นทำหายใจเขาก้มลงไป
ครอบครอง

ทันทีที่ได้สัมผัสความหวานจากปลายยอด เขาก็ครางฮือ “หวาน
เหมือนเดิม”

“หอมหื่น คุณไม่เหมือนภาพที่ฉันเห็นตอนแรกเลย”

“ฉันก็ผู้ชาย เจอของสวยๆ ล่อตาล่อใจ จะให้นั่งมองอยู่เฉยๆ
หรือไง ในเมื่อฉันมีสิทธิ์ จะลูบ คลำ จะทำอะไรก็ได้ไม่ใช่หรือ เคย
ได้ยินไหม เมียคือสมบัติของผัว”

“นั่นคุณก็คือสมบัติของฉันเหมือนกันใช่ไหมคะ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองภรรยาที่หนึ่ง รู้ว่าเธอพูดเอาชนะ ไม่ใช่เพราะ
หวงเขาหรอก แล้วตอบสั้นๆ

“อืม”

ใบหน้าหล่อเหลาซุกใช้ดอมดมจนพอใจก็ขบเม้มเบาๆ ที่เนินทรวง
ก่อนจะผลไปที่หน้าท้องแบนราบ เวะทักทายที่แอ่งสะดือ แต่คนที่นอน
แผ่หลาให้เขาดมดมเสียวสะท้านพยายามสะกดกลั้นเสียงไม่ให้เขา
จับความรู้สึกได้ ทว่าเสียงครางหวานยังเปลือยหลุดลอดออกมาทำให้
เมฆารู้ว่าเขามาถูกทางและทุกอย่างกำลังดำเนินไปได้สวย

“ลัลลา”

ดวงตาคู่คมทอประกายวาบด้วยความปรารถนาดิบเถื่อน แต่
สร้างความตระหนักให้แก่คนตัวบางที่นอนหอบหายใจแผ่วเบาที่เตียง

“ฉันเห็นเธอเป็นลัลลา จำเอาไว้ เธอไม่ใช่ตัวแทนใคร”

ยิ่งลัลลาเห็นดวงตาคู่คมมองเธอด้วยความปรารถนามากเท่าใด
เธอก็ยิ่งหวาดระแวง กลัวเจ้าสิ่งนั้นที่รอคอยจะเข้าไปในกายเธอ ลัลลา
กลืนน้ำลายอึกใหญ่ หันบิเรียวขาเข้าหากันแม้จะทำได้ยาก เพราะ
คนตัวโตนั่งคร่อมขวางไว้แล้วจ้องเธอเขม็งทั้งสายตาและความดุตัน
ของเขา

“ทำไมทำเหมือนจะร้องไห้ ทั้งที่เธอก็อยากไม่ใช่หรือ ร่างกายมัน
ชื่อตรง ไม่เหมือนปากคนที่พูดโกหกความรู้สึกได้”

“อยากไปให้พ้นจากตรงนี้มากกว่า”

“ได้ไปแน่ แต่รอฉันทำเสร็จก่อน”

ลัลลาหน้าแดงด้วยความอับอาย ทำไมเขาช่างพูดเรื่องน่าอายได้
คล่องปากแบบนี้ อายุหอมเมฆาเข้าเลขสี่ ถึงใบหน้าจะดูไม่เกินชายหนุ่ม
วัยสามสิบห้า เขาคงจะผ่านสังเวียนมาจนโชกโชนแล้วละสิ ตอนนี้เธอ
เป็นลำดับที่เท่าไรของเขากันนะ ภรรยาคนที่ร่อยกว่าละมั้ง ลัลลาก็
แล้วก็อดไม่ไหวไม่ได้ พร้อมทั้งไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าจะรู้สึกเช่นนี้
ทำไม

ร่างบางพยายามดิ้นรนหนีอีกครั้ง แต่ก็ถูกมือหนาจับยึดข้อเท้า
ไว้ “จะตื่นทำไม ตื่นพอเป็นพิธีก็พอ ไหนๆ เธอก็ตั้งใจจะมาเป็นภรรยา
ฉันแล้ว ไม่ต้องแอ็กติงมาก รู้นะว่าเธอก็อยากเหมือนกัน”

ลัลลาเกลียดตัวเองที่คำพูดของเขามันถูก ร่างกายมันต้องการเขา
แต่หัวใจเธอไม่ต้องการ เธออยากร่วมรักกับคนที่รักเธอ แม้จะรู้ว่าการ
เป็นสามีภรรยากันหนีเรื่องพรรคนี้ไม่พ้น แต่คืนนี้เธอไม่พร้อม แต่ก็
ถูกเขากดข้อเท้าไว้แบบนี้ มือหนาปานคีมเหล็กของหอมเมฆาทำให้
หมดทางต่อสู้ เขายิ้มหล่อเหลาละลายใจอีกครั้งก่อนจะดำเนินเรื่องนี้
ให้ถึงที่สุด

“อย่าเกร็งนะ ปล่อยตัวตามสบาย แล้วมันจะไม่เจ็บ”

“ไม่เอานะ ฉันกลัว ของคุณหนักกลัวมากรู้ไหม”

“อย่ากลัวสิ สร้างความรู้สึกให้ชินเข้าไป เพราะเธอจะได้เจอเรื่อง
แบบนี้บ่อยๆ ฉันบอกแล้วว่าคงจะค่อยๆ ทำ ถ้าเธอทำตัวน่ารัก ฉันจะ
ออมแรง แล้วมันจะทำให้เราสองคนมีความสุขมาก เชื่อฉันสิ” เขาบอก
แล้วก็มลงจูบปิดปากคนชู้กั้วอีกครั้ง

เขาไหล่ปลายลิ้นไปตามริมฝีปากอímแล้วประกบปิดดูตึง สร้าง

แรงกระเพื่อมในอกของคนทีหวามหวิวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เขาจูบเบาๆ แล้วผละออก เปลี่ยนเป็นจ้องตากับเธอ

ในระยะประชิดที่ตัวเขาลอยคร่อมอยู่ทำให้หญิงสาวเห็นว่าดวงตาของเขาช่างน่าหลงใหล ลัยลาเบี่ยงหน้าหนีแต่ถูกประคองไอบหน้ากลับ มาให้รับจูบดูดดื่ม สัมผัสจากปากร้อนชื้นทำให้ลัยลามึนงง ยอมเปิดปาก แลกจูบกับเขาอย่างงกๆ เงินๆ แต่นั่นทำให้คนคุมเกมรักตั้งแต่วแรก ครางฮือด้วยความพอใจ

“ดีมาก ต่อไป เธอก็จูบตอบฉันบ้าง ไหนลองซิ”

ลัยลาดี้อไม่ทำ เขาก็เล่นไม่เด็ด ก้มลงไปกระชิบแหบพบว่าข้างหู เล็ก

“ถ้าเธอไม่ฟังทีฉันสอน ไม่จูบตอบฉัน งั้นฉันจะจูบเธอเอง แต่ฉันอยากเปลี่ยนที่จูบ เธอน่าจะรู้ดีนะว่าที่ต่อไป ฉันจะจูบตรงไหน”

ดวงตาดิบเถื่อนนั้นมองต่ำลงไปอย่างจางจัวง แม้ว่าลัยลาจะใช้ ขาเบียดเอาไว้ แต่ก็ไม่พ้นสายตาของเขาอยู่ดี

“หยาบคาย” นำเสียงหวานต่อว่าเขาอย่างซุ่มเคือง

“ตรงไหน ไม่เห็นจะหยาบ ริมฝีปากไม่ใช่ที่เดียวที่หน้าจูบ ถ้าตรงไหนหอมสะอาด ฉันก็จูบได้ทั้งนั้น แต่ถ้าเธออายุก็รีบทำตามทีฉันสั่ง” คนคุมเกมบนเตียงออกคำสั่งกับสาวน้อยทีบิดาสั่งให้เขารับผิดชอบ มอบตำแหน่งลูกสะใภ้คนโปรดของท่านให้แก่เธอ

ลัยลารู้ว่าบนทีแคบมีพื้นที่ให้คนสองคนดินหนกันได้ไม่เท่าไร การยอมอ่อนลงน่าจะดีกว่า สิ่งที่เธอทำคือยื่นจมูกชนแก้มเขา

“เอาใหม่ ไม่ใช่แบบนี้ จูบ ไม่ใช่ให้เอาจมูกชนแก้ม”

ลัยลาเห็นสีหน้าเขาดุซึ่งขึ้น เธอรู้ว่าพลังความโกรธของเขาอาจจะทำให้เธอแหบแหลกคามือเหมือนตอนครั้งแรก เจ้าของไอบหน้าสวดย หลับตาพริ้มแล้วยื่นริมฝีปากไปประกบริมฝีปากกับเขา ยิ่งเธอพยายามจูบตามเขาสั่ง ท่าทางอ่อนหัดนั้นทำให้เขาคั่งมากขึ้เรื่อยๆไม่รู้ตัว

คนที่ถูกความปรารถนากระตุ้นจนพร้อมรักแล้วก็ไม่สามารถหยุดลงง่ายๆ เมื่อห่อเมฆาไม่ปล่อยให้ภรรยาตามสิทธิ์ประวิงเวลาหน้าหน้าที่ต่อไป เขาค่อยๆ ขยับสะโพกแล้วดันตัวตนเข้าไปในช่องทางคับแคบที่อ่อนนุ่มแต่บีบรัดอย่างยากลำบาก แต่ช่างสร้างความต้องการให้แก่เขามากเหลือเกิน

“เธอคับแน่นมากสาวน้อย”

แค่เพียงแรกเข้าก็ทำให้เขาสูดปากครางยาวด้วยความช่านเสียวเกินคำบรรยาย ร่างกายของลียลาทำให้ร่างหนักกว่าต้องคำรามต่ำสะกดทุกอารมณ์ในตอนที่กำลังพุ่งขึ้นสูง แม้แต่ลมหายใจก็แทบจะสะดุดเมื่อพบกับความหวิวไหวที่บิดตัวตนของเขาจนแทบปริหักออกจากกัน

“อา” เสียงทุ้มลึกคำรามเพื่อระบายความช่านเสียวที่ก่อตัวขึ้นอย่างรุนแรง เขาไม่เคยเจอใครที่ทำให้รู้สึกเสียดในกายพลุ่งพล่านได้มากเท่านี้ สะใภ้สุดที่รักของพ่อมีเวทมนตร์อะไร หรือที่เธอไปคัดลอกกรรมใบหน้ากลับมาเป็นลียลาคนเดิม จะเพิ่มเติมทำสาวหลังจากถูกเขาฉีกหั้นพรหมจารีไปเมื่อครั้งก่อน

ขณะที่ลียลากัดริมฝีปากแน่น ร่างกายบิดส่ายเพราะความคับแน่นที่กลางร่าง เธอขยับตัวไม่ได้ เพราะเขาสอดประสานร่างเธอกับเขาเอาไว้ช่องทางรักที่เขาพาตัวตนเข้ามาแนบสนิทอยู่ในกายเธอ

ลียลาหน้าร้อนผ่าว ทั้งอายทั้งหวาดหวั่น ยิ่งเขาขยับสะโพกส่ายวนไปมาเพื่อดันความแข็งกระด้างนั้นเข้ามาอีกก็ทำให้เธอต้องกัดปาก

“เจ็บ”

“ฉันรู้ ของเธอเล็กและแคบมาก”

ลียลาหน้าแดง เพราะคำบอกตรงๆ ท้ามาๆ ของเขา “คนบ้า เอาออกไปนะ ฉันเจ็บ”

คนสวยเริ่มไวยวายอีกรอบ เธอจะไม่ยอมให้เขาดันสิ่งนั้นเข้ามาอีก

แต่ว่าเมื่อเขาขยับตัวตนจะเอาออก ลัยลา ก็ผวาเสือก แต่แล้วก็ต้องอาย
เมื่อคนตัวสูงยี้มบางๆ

“อยากให้ออกหรือไม่อยากให้ออกกันแน่ แต่ที่แน่ๆ แผ่นหลัง
ฉันถูกเธอข่วนยับไปหมดแล้ว เสียวละสิ เลือกจะมีฉันเป็นสามีก็ต้อง
เสียวถึงขั้นสุดแบบนี้แหละ”

ลัยลาเบี่ยงหน้าหนี “คนบ้า หมอหน้าด้าน ไม่คิดเลยว่าจะบ้ามาก
มากขนาดนี้” เธอไม่อยากคุยกับเขาแล้ว

“อายจนพูดไม่ออกเลยหรือ ไม่พูดกับฉัน ฉันฉันทำต่อ”

เท่ากับเป็นการยอมรับว่าเธอให้เขาทำต่อ ลัยลาสะดุ้งเมื่อรู้สึก
ถูกเติมเต็มเข้ามาจนแน่นไปหมด เธอหลุดเสียงครางออกมา เพราะถูก
ความช่านเสียวเข้าครอบงำนับครั้งไม่ถ้วน เมฆาไม่คิดจะถอยอยู่แล้ว
เพราะกลัวว่าจะทำให้คนตัวเล็กหวาดระแวงไม่กล้ามีเซ็กส์กับเขาอีก
เหมือนครั้งแรกครั้งนั้น

เมฆาพยายามใจเย็นและนุ่มนวล ไม่ได้ทำอย่างไ่มันะมันยัง
แต่ลัยลาจับแน่นเหลือเกิน เขาเร่งซอยสะโพกไปมาเพื่อให้ช่องทางรัก
เริ่มคุ่นชิน สักพักเขาก็สัมผัสได้ว่าลัยลาเริ่มผ่อนคลาย ช่องทางคับแน่น
ก็เริ่มขยายออก เขายี้มออกมาแล้วชม

“คนเก่ง ดีขึ้นแล้วใช่ไหม”

ลัยลาไม่ได้ยินที่เขาพูด เธอรู้แค่ว่าหวมไหวไปทั้งร่าง

“ฉันฉันจัดเต็มต่อเลยนะ”

หญิงสาวหือ้อตาลายไปหมด ตอนนี้ง่ายกายแค่อยากให้เขาเติมเต็ม
และพาเธอไปให้ถึงจุดหมาย นานเท่าไรไม่รู้ที่เธอถูกร่างกายของเขา
พันนาการรัดเกี่ยวเอาไว้ จำได้แค่ว่ายามที่เขาถึงที่สุดแห่งอารมณ์
ก็ครางเรียกชื่อเธอว่า

“ลัยลา”

ไม่ใช่โอรดาเหมือนครั้งแรกที่ร่วมรักกัน หลังจากที่เขาจูงเธอ

โอบยบินไปเคาะประตูสวรรค์ ร่างกายของเธอมันก็พร้อมจะหลับไหลไป
ในทันทีอย่างหมดริ้วแรง ร่างใหญ่ซุ่มเหงื่อลึ้มตัวนอนซ่างๆ แล้ว
วาดแขนกำยาคิดจะตัวเธอเข้ามากอดแนบอก

ทว่ามือที่กำลังจะแตะร่างสวยต้องชะงัก เมื่อนึกถึงคำพูดหนึ่ง
ของคนที่หลับไหลไปแล้ว ตอนที่เปิดกล่องของขวัญแต่งงานที่เขาซื้อมา
ให้ เพราะต้องการชมขวัญ เมื่อเห็นของ เธอก็มองเห็นเขาแล้วพูดว่า

“หน้าที่เมียและลูกสะใภ้ที่พ่อแม่สามีอยากอุ้มหลานเร็วๆ นี้ ฉัน
คงเลี้ยงไม่ได้ แต่จำไว้ในะคะ ขณะที่คุณกำลังทำหน้าที่สามีบนร่างกาย
ฉัน ฉันจะมองหน้าสามีตัวเองให้เป็นโคลิน พาร์เรล”

“บ้าจริง ยายเติ้กบ้า”

หมอมเมฆาตั้งแขนกลับ หันตะแคงไปอีกข้าง แสดงว่าที่เมื่อครู
ล้วยลาตรงสะท้านแล้วแอ่นกายหัยด้รับการเติมเต็มจากเขา คงมองเขา
เป็นดาราที่เธอชื่นชอบละสิ

เมฆาบดกรามแกร่งจนเป็นสันนูน เขาไม่มีทางให้เกียรติยกย่อง
เมียม้ามืดอย่างล้วยลาจริงจั่งหรงอก เขาก็แค่ทำไปตามหน้าที่เหมือนกัน

บ้าเอ๊ย! ทำไมเขาต้องหงุดหงิดขนาดนี้ด้วย เมื่อคิดว่าล้วยลาตรง
เพราะจินตนาการว่ากำลังร่วมรักกับดาราฮอลลีวูดชื่อดัง ไม่ใช่กับเขา

คิดแล้วพานให้ฉุนขึ้นมาจากที่คิดว่าจะหลับ เขากลับโหยงกาย
ขึ้นคร่อมร่างเมียที่หลับไปแล้ว และทำให้เธอลืมตาโพลงขึ้นมาอย่าง
ตกใจ

“โเฮ๊ย!”

คนหลับลึกลงไปแล้วเบิกตาก้างสะดุ้งเฮือก ภาพที่เธอเห็นคือร่างกาย
ของสามีที่กำลังโจนจ้วงเข้าไปไม่หยุด จนล้วยลาหายใจไม่ทัน มือหนา
ก็ฟอนเฟ้นเต้าทรวงอย่างเอาแต่ใจ ผิวขาวนวลของล้วยลาแดงเป็นปื้น
ด้วยรอยจูบที่เขาทิ้งเอาไว้ทั่วตัว เพราะก่อนแต่งงาน ทั้งสองตรวจ
สุขภาพอย่างละเอียดมาแล้ว เมฆาจึงไม่ได้คิดจะคว้าเครื่องป้องกัน

มาสวมใส่

กว่าไฟพิศวาสจะดับลง ร่างบางของลัษลักก็อ่อนแรงไปอีกครั้ง
เธอไม่เคยเห็นดเหนี่ยวเท่านี้มาก่อน

'ดูภายนอก ไม่มีสัญญาณบอกเลยว่าเขาจะมีความต้องการ
ในเรื่องเพศสูงมากขนาดนี้'

สยักรัก

เช้าวันแรกของการเป็นนางลัยลา ทิวากร นั้นก็ไม่ได้แตกต่างจากเดิมมากนัก เพราะหลังจากตื่นนอนตอนเช้าคุณสามีก็ลุกไปอาบน้ำเพื่อเตรียมตัวไปทำงาน เธอก็ลุกตามเขา อาศัยจังหวะที่เขาอยู่ในห้องน้ำเดินไปหยิบเอาเสื้อคลุมจากในตู้เสื้อผ้ามาสวมคลุมร่างเปล่าเปลือย

ลัยลาเพิ่งได้มีโอกาสมองสำรวจห้องของเขา เพราะเธอเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่เต็มตัววันแรก ข้าวของเธอก็ยังเอามาไม่ครบคืนๆ เพราะคุณวิชิตบิดาของเมฆาบอกให้เธอย้ายเข้ามาแต่ตัวก่อนเพื่อให้ทำงานแต่งเมื่อวาน ส่วนข้าวของค่อยไปเอาทีหลัง เธอเลยยึดแต่เสื้อผ้าใส่กระเป๋าดำเดินเข้าบ้านไม่ต่างจากพจมานเดินเข้าบ้านทรายทอง ผิดแต่เธอไม่มีชะลอม มีเพียงกระเป๋าลากหนึ่งใบ

เมื่อวันที่เธอย้ายเข้ามา เมฆาไม่ได้สนใจมาดูแล เขายังคงไปทำงานตามปกติ มีแต่คุณวิชิตที่สั่งให้แม่บ้านนำกระเป๋าของเธามาเก็บในห้อง และให้เธอเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวในวันรุ่งขึ้น

ลัยลาอดคิดไม่ได้ว่าทุกอย่างมันดูเร่งรีบ จุกจิกทุกไปหมด

ไม่เหมือนงานแต่งงานของคนทั่วไปที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวรักใคร่กัน แต่
อย่างไรก็ตามมันเป็นภรรยาที่มีดีของเขานี้ จะไปหวังอะไรได้อีก นอกจาก
ทำหน้าที่ภรรยาให้ดีที่สุด

ยังไม่ทันได้คิดอะไรมากไปกว่านี้เจ้าของร่างสูงกำยำก็เดินออกมา
จากห้องน้ำ หยดน้ำเกาะพราวเต็มตัว สายตากมเข้มของคุณหมอสุดหล่อ
ที่มองตรงมาพร้อมกับเลิกคิ้วสูง ทำเอาลัลลาซัดเขินอย่างไม่เคยเขิน
ผู้ชายคนไหนมาก่อน

“เธอ...อ้อ ฉันลืมไปว่าไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว” เสียงติตร้าคาญ
พูดขึ้น แล้วเดินไปทางโซนห้องแต่งตัว เขาหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กมาเช็ด
ผมพอหมาด เสร็จแล้วก็ไปหยิบไดร์มาเป่าให้แห้ง ไม่ได้สนใจการมีชีวิต
อยู่ของลัลลาเลยแม้แต่น้อย แต่เธอก็ชินชาเสียแล้ว จึงไม่คิดจะหาความ
กับเขาในเรื่องนี้

“คุณจะไปไหนคะ”

“ถามทำไม” เขาถามกลับเสียงเรียบ เพราะไม่ชินกับการมีใคร
มาตรวจเช็กว่าจะไปไหนมาไหน

“ไม่ทำไมหรอกคะ คุณจะไปไหนก็ตามสบาย ฉันเองก็จะออกไป
ข้างนอกเหมือนกัน”

“ไปไหน” เป็นเมฆาที่หันกลับมาถามบ้าง

“ถามทำไมล่ะคะ” เธอย้อนคำถามเขา

“ฉันไม่ชอบให้ย้อน แต่ถ้าไม่ยากบอกก็ตามใจ เราแฟร์ๆ กัน”

“คุณหมอสุดแบบนี้ไม่ได้ล่ะคะ แต่งงานกับฉันแล้ว ก็ต้องคุยกัน
มีอะไรก็ต้องบอกกัน ฉันไม่ยากถูกใครมองว่าเป็นภรรยาหลงที่ถูกลืมน
ไว้ที่บ้าน” ถึงอย่างไรแล้วการแต่งงานครั้งนี้จะว่าไปมันก็ถูกต้องที่เขา
ต้องรับผิดชอบต่อผู้หญิงอย่างเธอที่ไม่เคยผ่านมือใครมาก่อน มีเขา
เป็นชายคนแรก

“หน้าที่ของเธอก็มีแค่ที่บนเตียงในบ้าน อย่างอื่นเราไม่เกี่ยวกัน”

เขาพูดอย่างไรเยื่อใยทำให้คนฟังได้แต่ยืนมัมปากแน่น ไม่คิดว่าคนมาด
อบอุ้มอย่างเขา เอาเข้าจริงแล้ว...

‘เลือดเย็นชะมัด’

‘คนใจร้าย’

“โอเคค่ะ ฉันเข้าใจอารมณ์ของคุณดีว่าไม่พอใจที่ต้องแต่งงาน
กับฉัน แต่มันก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว ฉันเลยอยากขอความร่วมมือจาก
คุณค่ะ”

“ความร่วมมืออะไรกัน” เขามองหน้าเธอแล้วเลิกคิ้วขึ้น

“ก็คือว่าฉันจะไม่ถาม ไม่ตาม แต่ว่าเราสองคนจะไม่ทำให้อีกฝ่าย
เสียหน้าหรือเสื่อมเสียดีไหมคะ”

“หึ เธอพูดแบบนี้กะดักคอไม่ให้ฉันมองสาวที่ไหนเลยใช่ไหม
เธอนี่มันแผนสูงนะ หน้าตาไม่เหมือนเดิม นิสัยยังดูเจ้าแผนการขึ้น
ด้วย” ตั้งแต่ศัลยกรรมกลับมาเป็นหน้าเดิมไม่เหมือนหน้าที่คล้ายผู้หญิง
ที่เขาหลงรัก เธอก็ยิ่งซัดในความเป็นลัษลาที่กล้าดีฝิปากกับเขา ที่จริง
เขาไม่ได้คิดมองสาวที่ไหนอยู่แล้ว วันๆ แค่ทำงานก็หมดเวลาแล้ว แค่
พูดดักคอไปงั้น

“ฉันไม่ได้มีแผนอะไรเลยคะ ไม่ได้ดักคอด้วย แค่คิดว่าสามี
ภรรยา ก็ควรต้องให้เกียรติกันและกัน คุณหมอก็คิดแบบเดียวกัน
ใช่ไหมคะ พอมีลูกสักคนให้คุณลุงคุณป้าพอใจแล้ว หลังจากนั้นฉัน
จะหย่าให้ค่ะ” พวกเขาที่มีพระคุณกับเธอไม่เช่นนั้นเธอคงไม่ยอมทำ
ทุกอย่างที่จะทำให้พวกเขาทั้งสองมีความสุข

เมฆาบดกรมแน่น นี่เธอมีอะไรของเธอยู่ เธอไม่เคยคิดไปไกล
ถึงขนาดนั้นหรอก ต้องมีลูกกับเด็กนี้ด้วยเธอ มีเมียเด็กก็ปวดหัว
พอแล้ว ถ้าต้องเลี้ยงเด็กอีก หมออย่างเขางานยุ่งจะตาย ไหนจะธุรกิจ
ครอบครัว หาเวลาให้ตัวเองยังยาก แต่ช่างเถอะ จะว่าไปอายุของเข
มันก็สมควรที่จะต้องมียาพาเธอไว้สืบสกุล

เมฆาทำที่เป็นถอนหายใจ “ก็ดีเหมือนกันที่เธอพูดชัดเจนตั้งแต่ตอนนี้ ถ้าต่อไปเราไปกันไม่ได้ ฉันก็พร้อมจะหย่าให้”

“ค่ะ ฉันรับทราบ และยอมรับ” แม้ว่าภายในหัวใจดวงน้อยเล็กๆ จะรู้สึกแปลบๆ ขึ้นมา

สองสามีภรรยาป้ายแดงที่เพิ่งแต่งงานได้วันเดียวคุยกันถึงเรื่องหย่าจบแล้วก็ต่างฝ่ายต่างเหม็นหน้าหนีใส่กัน ลัยลาเดินเข้าห้องน้ำแต่ก็นึกขึ้นได้ว่าเธอควรบอกเขาเสียหน่อย “ที่ว่าฉันจะออกไปข้างนอก ฉันจะกลับบ้านค่ะ”

ร่างกายที่ยังไม่ทันแต่งตัวเสร็จหมุนตัวมาหาคนตัวเล็ก

“จะกลับบ้านนี่แหละอ่ะ เพิ่งแต่งงานกันก็จะชนกระเป๋านึกกลับบ้านแล้ว ฉันก็นึกว่าเธอจะแน่จริง”

“ฉันไม่ได้ชนกระเป๋านึกกลับบ้านค่ะ แต่ว่าฉันจะไปชนกระเป๋ามาเพิ่มต่างหาก คุณคงไม่ได้สังเกตว่าฉันไม่ได้ชนของมาเลย เพราะคุณลุงวิชาติให้ฉันรีบย้ายมาก่อน ฉันมีแต่เสื้อผ้ามาเท่านั้น”

เมฆาเออลิ้นดูนกระพุ้งแก้ม “อืม” คุณหมอมห่มหล่อตอบรับในลำคอแล้วมองร่างอ่อนแอของเมียเด็กก้าวเข้าห้องน้ำ เขาไม่ชินที่มีใครอีกคนมาแชร์ห้อง แต่เมื่อคิดว่าคนคนนั้นคือภรรยา ถึงจะเป็นภรรยาฆ่ามีดที่เข้าวินมาท่ามกลางความมั่งงของทุกคนก็ตาม ก็ทำให้เขามีความรู้สึกประหลาดกับคำนี้

‘ลัยลาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเขา’

ที่ผ่านมาเขาไม่เคยคิดถึงเรื่องแต่งงานมาก่อน และสเปกที่เขาชอบก็ห่างไกลจากลัยลามาก เขาชอบคนสวย อ่อนหวาน น่ารัก เหมือนไอรดา แต่ลัยลานั้นสวยเปรี้ยว เธอไม่เข้าใกล้คำนั้นเลย กระนั้นทำไมเขารู้สึกว่าเมื่อคืนนี้เธอทำให้เขามีความสุขมาก จนบางอย่างกลางกายคึกคักขึ้นมา น้องชายตัวดีพร้อมชักธงรบกับสาวน้อยลัยลาอีกแล้ว

‘บ๊าย เขาไม่มีวันหลงเมียเด็กหรอก’

หมอมะฆาไม่เอายากให้ลัษลารู้ว่าเขามีปฏิกิริยาต่อเมียสาว สงสัย เขาจะห่างหายเรื่องอย่างว่ามานาน เลยมีอาการของขึ้นได้ง่าย มะฆา ให้เหตุผลกับตัวเองแล้วรีบแต่งตัว

ขณะที่ลัษลาเข้าห้องน้ำมาแล้วก็ยืนมองของใช้ตรงหน้ากระจก ครู่หนึ่ง เพราะความรีบร้อนเลยไม่ได้เอาของใช้ส่วนตัวมาเลย ทั้งแปรง ยาสระผม แปรงสีฟัน

“แล้วจะเอาอะไรใช้ล่ะ แปรงสีฟันมันใช้รวมกันได้ที่ไหน ไม่เหมือน บางอย่าง คนอื่นใช้แล้วก็ต้องทนเอามาใช้” พอพูดแล้วก็ก้มมองร่องรอย ที่คุณหมอมาดอบอุ้นแต่บนเตียงช่างไม่อ่อนโยนกับเมียสักนิดเลยทิ้ง รอยแดงเอาไว้

ดวงตาคู่กลมโตมองไปที่ของใช้ของมะฆาแล้วกัดปากแน่น “แต่ บางอย่างก็พอยืมใช้ได้” เธอขอยืมใช้ของเขาไปก่อนละกัน เธอยืมใช้ ครีมน้ำยา ยาสระผมของเขา ยกเว้นเพียงอย่างเดียวคือเธอไม่ได้ หยิบแปรงสีฟันของเขามาใช้

เมื่อออกมาจากห้องน้ำก็ไม่พบร่างกำยำของคนร่วมห้องอีก ลัษลา จึงจัดการหยิบเอาเสื้อผ้าออกมาจากกระเป๋าแล้วชวนใส่ตู้เสื้อผ้าแบ่ง อาณาเขตกับเขาเสร็จสรรพ จากนั้นก็แต่งตัวจนเรียบร้อยแล้วจึงลงไป ข้างล่าง

เมฆากำลังเดินหันไปจากหน้าประตูบ้าน ตอนที่รถของบิดาเลี้ยว เข้ามาถึงหน้าประตูพอดี คุณหมอหนุ่มยืนมองรถของบิดาด้วยแววตา ที่เป็นเครื่องหมายคำถาม

“อ้าว! จะไปไหน นี่มันวันหยุดไม่ใช่หรือ” เสียงบิดาพูดทันทีเมื่อ รถจอดสนิท

เมฆามองบิดาที่ลงจากรถมาพร้อมกับมารดาที่เขารักยิ่ง คิ้วเข้ม ขมวดเข้าหากัน สัมผัสได้ว่าต้องไม่ปกติแน่

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อคุณแม่ วันนี้มาแต่เช้าเลยนะครับ มีอะไร

หรือเปล่า” เมฆายกมือไหว้บิดามารดาแล้วประคองมารดาเข้าบ้าน

“หมอมะจะไปไหนฮี้ นี่เราเพิ่งแต่งงานนะ” นางมาลินีถามขึ้นทันที พร้อมกับหรีตตาลงมองลูกชายคนเดียว ดีใจเหลือเกิน ไม่คิดว่าเขาจะยอมให้นางจับคลุมถุงชนได้ “แต่งตัวแบบนี้อย่าบอกนะว่าไปทำงาน อะไรกัน เพิ่งเป็นเจ้าบ่าวเมื่อวาน”

“ใช้สิครับ วันนี้วันเสาร์ก็จริงแต่ว่าเป็นเวรผม ผมต้องไปโรงพยาบาลครับ” เมฆาบอกแล้วนั่งลงข้างบิดามารดาที่นั่งลงเรียบร้อยแล้ว

แม่บ้านที่กำลังดูท่าทีนายอยู่เมื่อเห็นว่าทุกคนนั่งแล้วก็ยกแก้วน้ำมาเสิร์ฟแล้วถอยไปอย่างรู้งาน

“นี่โรงพยาบาลนารมย์เขาใช้งานหมอหนักขนาดแต่งงานยังห้ามพักร้อนหรือไง ถ้าเป็นแบบนี้ลาออกเถอะลูก หมอจะไปทำงานได้ยังไง เพิ่งแต่งงานได้วันเดียว ทำไมไม่พาเมียไปฮั้นนี่มูน” นางมาลินีนั่งถามต่อนึกเห็นใจลูกสะใภ้คนสวยของนางเหลือเกิน

คราวนี้เป็นบิดาพูดขึ้นบ้าง “นั่นสิ ควรพาเมียไปฮั้นนี่มูนถึงจะถูก ไม่ใช่รีบร้อนไปทำงานเหมือนกับกลัวโรงพยาบาลจะหนี หมอคนอื่นก็มีนะตามเมฆ” คนเป็นพ่อล่ำทักขึ้นบ้าง แล้วมองหาใครอีกคนที่ทำหลายอย่างเพื่อท่านและภรรยา ลัยลาเป็นเด็กน่ารักเหลือเกินสำหรับเขาและภรรยา

“แล้วหนูลัยลาอยู่ไหนล่ะ”

หมอมะมองบิดามารดาที่มาถึงก็ถามหาสะใภ้รัก “ลัยลาเขาแต่งตัวอยู่ข้างบนห้องครับ ผมรีบลงมาก่อน ที่จริงผมก็คุยกับลัยลาเขาแล้วว่าผมต้องไปทำงาน เขารับรู้แล้วก็เข้าใจไม่ว่าอะไรผม ส่วนเรื่องฮั้นนี่มูนไว้ว่างๆ ค่อยไปก็ได้ครับ” เมฆาอธิบาย เขามิงานล้นมือจนไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องส่วนตัวเลย อีกอย่างเรื่องฮั้นนี่มูนเขาก็ไม่ได้วางแผนไว้ด้วย ลัยลาเองก็ไม่เคยพูดถึง

“หมอมะจะทำแต่งงาน แล้วทำกับเมียแบบนี้ไม่ได้ หมอไม่ใช่คนลีนี่ไร

“ไม้ดอกจะได้ต้องรีบไปทำงานงกๆ ทำงานหนักมาหลายปี หยุดพักร้อนบ้างก็ได้ที่ลูก”

“คุณแม่ครับ ผมมีงานจริงๆ งานของหมอกี่มาก งานในฐานะลูกคนเดียวที่ต้องกุมธุรกิจโรงแรมของเราอีก ยิ่งช่วงนี้โรคโควิด 19 กำลังระบาด รายได้ของโรงแรมทุกแห่งลดฮวบ ผมก็ต้องหากลยุทธ์รับมือ ไหนจะโรงแรมใหม่ที่อัมพวาที่เพิ่งตกแต่งเสร็จ งานผมล้นมือจะให้หยุดงานได้อย่างไร ถ้าคุณแม่อยากให้ผมพาลัลาไปฮันนีมูนก็ได้แต่ว่ารอผมว่างก่อน”

“เมื่อไรละ ซาติน้ำหอมเมฆาของแม่จะว่างไหมลูก”

“ไว้ผมจะคุยกับลัลาอีกทีครับ ผมว่าเขาไม่ว่าอะไรหรอก”

เป็นจังหวะเดียวกับเจ้าสาวป้ายแดงเดินลงมาพอดี เมื่อลัลาเห็นพ่อแม่สามีนั่งอยู่ก็เดินค้อมศีรษะอย่างเรียบร้อยเข้าไปก้มมือไหว้ท่านเหมือนที่เคยเป็นมาตลอด

“คุณลุงคุณป้าสวัสดิ์ค่ะ ขอโทษที่หนูลงมาช้านะคะ คุณลุงคุณป้ามานานหรือยังคะ”

“เรียกว่าพ่อกับแม่ดีกว่าจ๊ะ ตอนนี้สถานะของเรามันยกระดับขึ้นแล้วลูก เราเป็นครอบครัวเดียวกันแล้วนะ พ่อกับแม่เพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี้เอง กำลังต่อว่าพี่หอมของเราอยู่” ปลายประโยคบุ๋มใบหน้าไปทางคนตัวโตที่นั่งหน้าเมื่อบอกบุญไม่รับพลังเหนื่อยใจเหลือเกิน มัวแต่ทำงานแบบนี้เมื่อไหร่จะมีหลานน่ารักไว้เซยชม

“ต่อว่าเรื่องอะไรหรือคะ เกี่ยวกับลัลาหรือเปล่า”

“เกี่ยวกับหนูเลยละจ๊ะ หมอเขาจะไปทำงาน หนูไม่ห้ามพี่เขาล่ลูกเพิ่งแต่งงานกันได้วันเดียวก็ไปทำงานแล้ว แม่อยากให้ลูกทั้งสองคนไปฮันนีมูนกันสักหน่อย ช่วงนี้เขาจะไปญี่ปุ่นหลบโรคโควิด 19 ไปฮันนีมูนในเมืองไทยก็ได้”

“หนูเข้าใจความปรารถนาดีของคุณแม่นะคะ แต่ว่าหนูคุยกับ

คุณหมอล่ะที่เราจะไปฮันนีมูนตอนที่คุณหมอว่าง ช่วงนี้คุณหมอ
ยุ่งมาก โรงพยาบาลขาดหมอ คุณหมอมือไม่อยากให้คนไข้ต้องรอเลย
อยากไปทำงานค่ะ”

“งาน งาน ทำงานเป็นบ้าเป็นหลัง นี่ชาติที่แล้วลูกของแม่เป็นหนึ่
อะไรโรงพยาบาลนี้หา คนเป็นแม่บ่นอุบ

“หมอด้านผมไม่ได้จบง่าย ๆ คุณแม่ก็รู้ ย่อมขาดแคลนเป็น
ธรรมดา”

“แต่ถ้าทำงานแบบนี้ ตระกูลเราคงกุดที่เราแหละตาเมฆ” คนเป็นแม่
ชักเริ่มจุ่น

เรื่องที่คุณหมอกระตุกขาดแคลนนั้นเป็นเรื่องจริง คุณวิจิตเลยปราม
เมีย “เอาน่าคุณ ใจเย็นๆ”

“เย็นจนปล่อยให้ลูกชายอยู่บนคานมาถึงอายุสี่สิบปีนี่ยังไม่เย็นพอ
อีกเหวอคะ พอขายออกฉันดีใจมาก ยังมาบอกว่างานยุ่ง”

หมอเมฆมาหน้าแดง ให้ตาย มารดาพูดเหมือนเขาเป็นสาวแก่ขึ้น
คานที่มีชายหนุ่มขอไปเป็นภรรยา สำหรับผู้ชายวัยสี่สิบมันยังไม่ได้
แก่เกินแกง เป็นวัยที่มีเสน่ห์น่าค้นหา ต่อให้เขาโสดต่อไปอีกสี่ถึงห้าปี
ก็เชื่อว่าเขายังขายออก

ยิ่งเห็นภรรยามองมาก็เกิดคำถาม “มองอะไร”

ลั้ลลาหลบสายตา

คุณมาลินีรีบดุลูกชาย “หาเรื่องอะไรน้อง หมอ” แล้วมองลูกสะใภ้
คนสวย “ถ้าพี่เขาข่มเหงรังแกหนูโทร. ไปฟ้องแม่เลยนะลั้ลลา อย่าทน”

เห็นแบบนี้บิดาคุณหมอมือทองจึงต้องปรามภรรยาตัวเอง “เอาน่า
คุณมาลินี ที่โรงพยาบาลขาดหมอกระตุกจริงๆ เอาไว้ว่างหมอเมฆก็พา
ไปเอง หนูลั้ลลาก็บอกแล้วจะไปฮันนีมูนกันทีหลัง”

“คุณคะ ทำไมเข้าข้างลูกชายตัวเองแบบนี้”

หมอเมฆมาจึงต้องรีบห้ามทัพ เพราะเรื่องของเขาจะทำให้บิดามารดา

ทะเลาะกันเปล่าๆ “คุณแม่ครับ อย่างน้อยใจเลยนะครับ เอาแบบนี้ ผมสัญญาว่าภายในเดือนนี้ผมจะพาลัยลาเขาไปฮันนีมูน ดีไหมครับ” ลัยลาหันไปมองหน้าเขา เห็นสายตาขอร้องของสามีที่ส่งผ่านมาทำให้เธอรีบหันไปหาแม่สามี

“คุณแม่คะ คุณหมอสัญญาแล้ว คุณแม่สบายใจได้แล้วนะคะ แล้วนี่คุณแม่มาแต่เช้าทานอะไรมาหรือยังคะ หนูจะได้ทำอาหารเข้าให้คุณแม่ทาน”

นางมาลินีรีบยกมือห้าม “ไม่ต้องลำบากหรอกจ้ะ แม่แค่แวะมาหากลัวว่าหนูจะผูกหมอรังแก”

ลัยลาหันไปมองสามีแวบหนึ่ง เธอถูกรังแกอย่างหนักทางร่างกายใจก็อยากฟ้องแต่อาย

‘อยากฟ้องว่าลูกคุณแม่ที่เห็นมาก แต่ไม่กล้า’

ลัยลาคิดแล้วยิ่งอายหน้าแดงช้ำแล้วพูดตรงกันข้าม

“คุณหมอดีต่อหนูมากค่ะ คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงเลยนะคะ”

“ถ้าหมอรังแกอะไร หนูต้องบอกแม่ทันทีเลยนะจ๊ะ ตอนนั้นก็ถือว่าหนูเป็นลูกสาวคนหนึ่งของแม่แล้ว”

“ขอบคุณมากค่ะ คุณแม่ดีต่อหนูมากเลยคะ” ลัยลาก็มือไหว้แม่สามีอีกครั้ง หลังจากเธอเสียมารดาไป เธอก็ใช้ชีวิตคนเดียวมาตลอดทั้งเหงาและโดดเดี่ยว เมื่อได้แต่งงานก็รู้สึกว่สิ่งเดียวที่ทำให้เธอยินดีได้ก็คือพ่อแม่สามีที่เอ็นดูเธอเหมือนลูกนี้แหละ

“วันนี้หมอไปทำงานก็ได้ แต่ว่าสัญญากับแม่แล้วก็ต้องทำตามสัญญานะ พาน้องไปฮันนีมูนแล้วก็ดูแลน้องให้ดี”

“ครับคุณแม่ ผมสัญญา” เมฆาบอกด้วยน้ำเสียงติดเบื่อหน่ายเพราะเขาไม่ได้รักใคร่ในตัวลัยลาขนาดต้องดูแลอย่างดี แค่ทำตามหน้าที่สามีก็น่าจะพอแล้วมั้ง

“หนูลัยลา วันนี้หมอเขาไปทำงานแล้ววันนี้จะไปไหนลูก”

“หนูจะไปเก็บของที่บ้านเก่าค่ะ”

“แล้วไปยังไง หมอเขาไปทำงานแล้วใครจะไปเป็นเพื่อนหนู”
นางมาลินีถามเสียงสูงด้วยความไม่พอใจ ทำไมลูกชายตัวดีปล่อยให้
เมียกลับบ้านตามลำพัง เพราะเมื่อกี้ลูกชายประกาศปาวๆว่าจะไป
ทำงาน ดังนั้น นางเลยคะเนว่าลัลลาคงไปเก็บของคนเดียว

“คุณแม่คะ คุณหมอบอกว่าจะแวะไปช่วยหนูก่อนเข้าโรงพยาบาล
ค่ะ คุณหมอบริเป็นห่วงหนูมาก ไม่ปล่อยให้หนูไปคนเดียวได้หรอกค่ะ”

นางมาลินียิ้มกว้าง “ได้ยินแบบนี้แม่ค่อยสบายใจ”

“สบายใจแล้วใช่ไหมคุณ ทินีเราจะกลับกันได้หรือยัง ผมต้องไป
ออกรอบกับเพื่อนๆ อีก ส่วนคุณจะไปร้านนวดหน้าไมใช่เหรอ นิดเขา
ไว้ก็โหม่งล่ะ”

“ฉันนัดไว้เที่ยงนุ่นนะค่ะ มีเวลาถมเถ อ้อ หนูลัลลามีอะไรให้
พี่เขาช่วยก็บอกพี่เขาละ เราเป็นสามีภรรยากันแล้ว มีอะไรต้องคุยกัน
ให้มากๆ นะรู้ไหม”

ลัลลาฉีกยิ้มกว้าง “ค่ะ หนูกับคุณหมอมจะคุยกันทุกอย่างตามที่
คุณแม่สั่งทุกประการเลยค่ะ”

เมื่อพ่อแม่สามีกลับออกไปแล้วลัลลาก็ลุกขึ้นยืน “ฉันไปก่อน
นะค่ะ”

เสียงคุ้ยเขี่ยขึ้น “เดี๋ยว แล้วเธอจะไปยังไง” เพราะลัลลาไม่มี
รถยนต์ เขาเองก็ไม่ใช่คนใจดีใจดีจาจะปล่อยให้เมียตะลอนออกไปเอง
อีกอย่างเขากลับมาบ้านเห็นแล้วจะผิตสังเกตด้วย

“ฉันจะเรียกรถแท็กซี่มารับค่ะ” เธอหมายถึงแท็กซี่แท็กซี่

“ฉันไปส่งดีกว่า ไม่อยากให้เห็นบ้านผิตสังเกต” บ้านใหม่ที่เมฆา
พูดถึงคือประนอม แม่บ้านที่อยู่กับเขามานานแล้วตั้งแต่เขามาซื้อบ้าน
หลังนี้อยู่เมื่อสามปีก่อน

“ก็ได้ค่ะ ส่งฉันที่หน้าปากซอย เดี่ยวฉันนั่งรถแท็กซี่ต่อไปเอง”

เมื่อตกลงกันได้แล้วเมฆาก็เดินนำไปขึ้นรถยนต์เลกซ์สัสขาวคันหรูของเขา ลัลลาเดินไปเปิดประตูนั่งข้างเขา เมื่อรถยนต์ขับมาถึงหน้าปากซอย หญิงสาวก็ซ้อนตามองเขา

“จอดตรงป้ายรถเมล์ก็ได้ค่ะ” เธอหันไปบอกเมื่อเห็นว่าเลยหน้าปากซอยที่พอจะจอดรถได้แล้วแต่เขากลับไม่จอด

“ฉันไปส่งที่บ้านดีกว่า” เขาเคยไปมาแล้วพอจะจำได้ และแถวนั้นก็ดูไม่ค่อยปลอดภัย เขาเคยเห็นวัยรุ่นจับกลุ่มตีทะเล้ากัน บางคนก็ดูเหมือนติดยา

ลัลลาลเลิกคิ้วมองเขา “ไหนว่าจะไปเข้าเวร”

“ไปสายสักชั่วโมงสองชั่วโมงก็คงไม่เป็นไรมั้ง”

เมื่อถูกเขาเร่งรัดแบบจุกกะหุก เลยทำให้ลัลลาจำต้องบอกทางไปบ้านเธอให้แก่เขา “ที่จริงคุณหมอมึงงานก็ไม่ต้องไปส่งฉันก็ได้ค่ะไปเข้าเวรเถอะ”

“อย่าเรื่องเยอะได้ไหม ฉันบอกไปแล้วไงว่าจะไปส่งเธอก่อนหรือว่าที่บ้านเธอซ้อนใครไว้เลยไม่ยากให้ฉันไป”

“ซ้อนใครหมายถึงอะไรคะ”

“หมายถึงเธอมีความลับอะไรที่ไม่อยากให้ฉันไปส่งที่บ้านไงล่ะ”

“ฉันไม่มีความลับค่ะ อยากไปส่งก็ไปค่ะ ดีเสียอีก ฉันจะได้สบายไม่ต้องนั่งแท็กซี่ไปเองให้ลำบาก”

สามียัยทอง

อีลาไม่ลำบากตอนนั่งแท็กซี่แต่นั่งรถเขามาก็สบายดี ทว่าเมื่อมาถึงบ้านแล้วก็ต้องพบว่าบ้านของเธอที่ปิดไว้ถูกโจรยกเค้าเอาของในบ้านไปหมด มือบางจับลูกบิดประตูที่ถูกรัดแงะแค่ดันเข้าไปเบาๆ ก็เปิดออกได้แล้ว

ภายในบ้านถูกรื้อค้นจนรก ตู้อินชักรู้อัดค้นกระจายจนล้นลายเป็นหน้าซิดเผือดเป็นเพราะป้าซึ่งเป็นญาติสนิทคนเดียวที่เหลืออยู่ตั้งแต่ถูกคุณหมอก็กลายมาเป็นสามีรักษาอาการบาดเจ็บเพราะถูกรถเฉี่ยวชน ท่านก็ไปบวชชีพราหมณ์ที่วัดตั้งที่อยู่ชานเมืองถึงเวลานี้เพราะบอกว่ารู้สึกสงบ

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมบ้านกลายเป็นแบบนี้” มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก คนในชุมชนแออัดมีคนหลายประเภทอาศัยอยู่ พวกงัดแงะชอบขโมยมีอยู่แล้ว แต่ที่ผ่านมามีเธอกับป้าคอยระมัดระวังตัว แต่ความจนทำให้ต้องทนอยู่

เขากวาดตามองแล้วนึกเป็นห่วง โชคดีที่ไม่ปล่อยให้ลามตามลำพัง

“เธอไปอยู่หน้าบ้าน ฉันจะไปดูข้างบนเอง ไม่รู้ว่ายังมีพวกมันอยู่หรือเปล่า”
คนได้สติก่อนบอกคนอื่นงด้วยเสียงทุ้มลึก แล้วเดินผ่านหลังลี่ยลาให้
ออกไป

ลี่ยล่ายังไม่หายตกใจ ดีแต่ว่าเธอรวบรวมสติได้อย่างรวดเร็ว
เธอถูกขโมยขึ้นบ้าน เธออยู่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่พ่อกับแม่เสีย ป้าทำหน้าที่
ส่งเธอ และเธอได้ทุนเรียนและค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งจากบิดามารดาของ
หมอเมฆา เพราะท่านเห็นแก่ที่มารดาของเธอเคยเป็นพยาบาลพิเศษ
ดูแลท่านช่วงหนึ่ง พอรู้ว่ามารดาเสีย หลังงานศพก็ให้คนโอนเงินมาให้
ทุกเดือน และเมื่อมารู้ทีหลังว่าป้าเธอมาอยู่สลัมพวกท่านก็ค่อยๆ ดึง
เธอให้พ้นจากความลำบาก จนกลายเป็นสะใภ้ของพวกท่านดังเช่น
วันนี้

“ไม่น่าเกิดเหตุการณ์แบบนี้เลย” ลี่ยลาขมวดคิ้วแน่น ไม่รู้ว่าขโมย
เอาของอะไรไปบ้าง ทั้งที่ข้าวของก็ไม่มีอะไรให้ขโมยนัก ลี่ยลาเดินออกไป
ไปรอเมฆาที่หน้าบ้านแล้วชะเง้อมองเข้าไปด้านในด้วยความเป็นห่วง
คนที่หายไปพักใหญ่แล้ว เพราะชั้นสองพื้นกระดานค่อนข้างผุพัง

รอรารลึบนาที่เมฆาก็เดินออกมา “ไม่มีใจร่อยอยู่แล้ว แต่ข้าวของ
ข้างบนก็ถูกรื้อค้นกระจุยกระจาย จะไปแจ้งความเลยไหม ฉันจะพาไป”
เขาขันอาสา

“ไปค่ะแต่ว่าขอฉันขึ้นไปดูในห้องนอนก่อนนะคะ มีสร้อยทอง
อยู่ในนั้นด้วยค่ะ”

ลี่ยลารับขึ้นไปชั้นสองของบ้าน ตรวจสอบข้าวของที่เก็บซ่อนไว้
ในตู้ ปรากฏว่าสร้อยทองและของมีค่าที่มารดาเก็บไว้ให้เป็นสมบัติ
อันตราหายไปหมด พวกมันรื้อค้นทุกซอกทุกมุมเพราะเห็นว่าไม่มี
คนอยู่บ้าน

“ไอ้พวกชั่ว” ลี่ยลาก่นคำเพราะเสียดายของที่แม่อุตส่าห์เก็บไว้ให้
นึกต่อว่าตนเองที่ไม่รอบคอบ ทำไม่ถึงไม่เอาของพวกนี้ติดตัวไปด้วย

“ฉันเองก็ผิดไม่เท่าไรเลย ทั้งที่รู้ว่าอยู่ในที่แบบนี้มันอันตราย” แต่เพราะการที่เธอเคยสัมผัส ผู้คนในชุมชนแออัด ไม่ใช่ทุกคนที่นิสัยแยคนดึๆ มีน้ำใจก็มีมากจึงไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้กับตัว

“ตัดใจเถอะ ของนอกกายหาใหม่ได้ ดีกว่ามันมาปล้นฆ่าเธอนะ โชคดีที่เธอไปอยู่บ้านฉัน มันได้แค่ของมีค่า”

“แต่มันก็อดเสียตายไม่ได้นะคะ สร้อยแหวนพวกนั้น กว่าฉันจะทำงานเก็บเงินซื้อได้ต้องใช้หยาดเหงื่อแรงงานเท่าไร บางเส้นเป็นของแม่ให้ไว้ก่อนท่านเสีย” ฐานะทางบ้านของเธอหลังพอกับแม่เสียไปค่อนข้างลำบาก

“เธอก็คิดว่าพาดเคราะห์ไป แล้วตรวจดูที่บ้านหรือยัง มีอะไรที่หายอีกบ้าง”

“เครื่องใช้ไฟฟ้าก็มีทีวี ไม่โครเวฟแต่เก่าแล้ว ที่น่าเสียดายก็พวกสร้อยแหวนนี่แหละคะ” อันที่จริงเธอก็ฝากคนข้างบ้านคอยเป็นหูเป็นตาไว้ แต่คนจ้องขโมยมันก็หาโอกาสเอาจนได้

“เธอจตุรกายการไว้แล้วก็ไปแจ้งความ ส่วนที่บ้านนี่ก็ปิดไว้ก่อนรอให้ตำรวจมาดู ยังไงเธอก็ไม่ได้กลับมาอยู่ที่บ้านหลังนี้แล้ว”

ใช่ เธอไม่ได้กลับมาบ้านหลังนี้อีกแล้ว ต่อไปก็ต้องอยู่กับเขา แต่ว่ามันก็แค่ระยะสั้น เมียที่เขาไม่ได้รัก เธอไม่อยากคาดหวังอะไรมาก

“บ้านหลังนี้ปิดไว้ก่อนก็ได้ค่ะ ยังไงก็บ้านเก่าของฉันกับป้า ถ้าไม่มีที่อยู่ฉันก็ยังคงกลับมาอยู่ได้”

“ขายนั่นซะ ฉันจะช่วยมองหาบ้านให้ป้าเธอเอง เอาที่สภาพแวดล้อมดีกว่านี้”

“ป้าไม่มีเงินหรอก ฉันก็ไม่ได้มีเงินอะไรมากนัก” ลินสอดที่ได้อมา เธอจะเอามาใช้มือเติบก็ไม่ได้ ความจนทำให้เธอต้องใช้จ่ายอย่างระมัดระวังมาก

“อืม มองหาใหม่ หลังเท่าไรมาบอก ฉันซื้อให้”

“หา” ลัยลาตาโต เขาพูดเหมือนบ้านราคาร้อยสองร้อยบาท

“บ้านนะคะ ไม่ใช่กับข้าวสำเร็จรูปในตลาด”

“ใช่ ฉันรู้ เธอคงไม่คิดจะละลายทรัพย์ในกระเป๋าค้นซื้อบ้าน
หลังละยี่สิบล้านบาทมั้ง ดูขนาดที่ป่าเธอพอจะอยู่ได้ ลักส์ห้าล้านบาท
เป็นไง”

“นั่นมันทรูเกินไปไหม”

“ตามนี้” เขาบอกเหมือนรำคาญ”

“คะ” ลัยลาพูดไม่ออก บทเขาจะใจดีก็เหมือนผีเข้า

“ของที่เธอจะเอาไปมีอะไรอีกบ้าง ฉันจะได้ช่วยเก็บ”

ลัยลาหายตกใจ มองสภาพบ้านแล้วก็ถอนหายใจ แต่ไม่อยู่ใจ
ก็ขึ้นบ้าน ไม่อยากคิดถึงถ้าหากเธอต้องเผชิญหน้ากับมันตามลำพังเลย

“ของใช้ส่วนตัวแล้วก็เอกสารสำคัญอีกนิดหน่อยคะ คุณหมอ
ไม่ต้องตามขึ้นไปก็ได้ ฉันขึ้นไปเก็บเอง”

ลัยลาบอกแล้วก็เดินขึ้นชั้นสองของบ้าน ขณะที่คุณหมอหนุ่ม
หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแล้วมองหาเบอร์ของพยาบาลที่ประจำออร์ดิติก
ออร์โธปิดิกส์

“คุณลัดดา วันนี้ผมเข้าสายหน่อยนะ น่าจะลืบเอ็ดโม่ง”

เมื่อโทร. ไปลงานที่โรงพยาบาลแล้ว เมฆาก็กดโทร. หาประนอม
“บ้านอึมครึม ช่วยมาหาผมที่บ้านของลัยลา เดี่ยวผมจะบอกที่อยู่ให้ ป้า
ก็นั่งแท็กซี่มาเลยนะครับ เดี่ยวมาเก็บเงินที่ผม”

เมฆาบอกที่อยู่ให้แก่ประนอมแล้วก็เดินมองดูรอบบ้านหลังเล็ก
ของลัยลา ข้าวของที่ถูกรื้อค้นต้องจัดเก็บเข้าที่แล้วก็ต้องเก็บกวาดใหม่
ด้วย ลัยลาทำคนเดียวคงไม่เสร็จ เขาเลยโทร. เรียกประนอมให้มาช่วย
ไม่อยากจะยอมรับว่าไม่ไว้ใจให้ลัยลาอยู่ที่นี้คนเดียว

ลัยลาลงมาจากชั้นสองของบ้านพร้อมกับกระเป๋าดูทางไปใหญ่
หนึ่งใบ

“ฉันเก็บของที่เหลือมาหมดแล้วค่ะ ผ่าใส่ท้ายรถของคุณหมอ
หน่อยนะคะ แล้วคุณหมอก็กลับไปก่อนก็ได้ ฉันจะไปแจ้งความก่อน
แล้วเดี๋ยวจะกลับมาทำความสะอาดบ้านต่อ”

เขาเหม้มปากแน่น “ฉันจะอยู่ช่วย” เมฆาแยงเอาหุกระเป๋าล้อเลื่อน
มาจากลิ้นชักแล้วเดินไป ขณะที่คนถูกแยงไปกะพริบตาปริบๆ มอง
ด้วยความงุนงง ลู่ๆ เขาก็ใจดีมาส่งและยังมาช่วยเธอ จะออกเงินซื้อ
บ้านใหม่ จะช่วยเก็บข้าวของในบ้าน

‘อารมณืไหน’

ภรรยาฆ่ามิดที่เข้าไม่ได้รังงไปหมดแล้ว ทว่าสาวน้อยก็แอบ
อมยิ้มไม่หยุด

ส่วนหมอเมฆาลากกระเป๋าล้อเลื่อนไปวางชิดกรอบประตูหน้าบ้าน
เพื่อรอกไปใส่กระเป๋องหลังรถคันหุซึ่งเขาจอดเอาไว้บริเวณทางเข้า
ชุมชน ก่อนจะหันกลับมาคุยกับลิ้นชัก

“ฉันโทร. เรียกบ้านอมให้มาช่วยเก็บกวาดทำความสะอาดแล้ว
บ้านอมจะเอาตุ๊กตามาช่วยด้วยอีกแรง อีกสักพักคงมา ระหว่างนี้เรา
ไปแจ้งความก่อนดีกว่า”

“คุณหมอโทร. เรียกบ้านอมมาหรือคะ” ลิ้นชักรู้สึกเกรงใจขึ้นมา
อีกครั้ง

“ใช่ ทำไม่หรือ หรือว่าเธออยากทำความสะอาดคนเดียวฉันจะได้
โทร. บอกบ้านอมให้กลับ”

ลิ้นชักรีบยกมือห้าม ทำหน้ายู่ใส่เขา เห็นสภาพบ้านแบบนี้ใคร
ก็อยากได้ตัวช่วย เพราะฉะนั้นปากเธอจะไม่พาช่วยห้ามเด็ดขาด แค
เกรงใจระนอมกับเขา “ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แต่แค่แปลกใจ
วันนี้คุณหมोजิตกับฉันจึงเลยนะคะ”

“ฉันอารมณืดีมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้วละ” เขาบอกแล้วส่งสายตา
วิบวับ วิบวับมาให้ ลิ้นชักนึกถึงเพลงที่กำลังฮิตขึ้นมาเลย

‘อยากให้อใจดีแบบนี้ทุกวันเลย’

แต่พักเดียว หญิงสาวก็หุบยิ้มแทบไม่ทันเมื่อรอยยิ้มร้ายที่มูมปากหยักขึ้น เป็นยิ้มร้ายที่ลัลาเตาได้เลยว่าเขาหมายถึงเรื่องอะไร “เมื่อคืนสบายตัวขึ้นเยอะเลย ต้องยกความดีให้เธอ”

ที่แท้เขาก็

“หมอมึน”

“เธอว่าฉันทำไม” เมฆาริบบถาม

“ก็เอ่อ... คุณหมอมาคิดเรื่องเมื่อคืน พุดออกมาได้คล่องปากมาก ไม่อายเลยหรือคะ” ลัลาหน้าแดงขึ้นเอง

“ฉันอายุเท่าไรแล้ว คิดว่าเมื่อคืนนี้เป็นครั้งแรกของฉันหรือไง จะให้มาพุดอ้อมค้อมทำไมอีก อีกร้อยเรื่องพวกนี้ก็เป็นเรื่องธรรมชาติ หรือเธอจะเถียงว่าเรื่องเมื่อคืนไม่ใช่เรื่องที่สามีภรรยาเขาทำกัน”

“ใช่ะมันใช่ค่ะ ถ้าหากว่าสามีภรรยาคุณนั้นเขารักกันมาก่อนแต่งงาน ก็คงไม่แปลกที่เขาจะทำกัน ไม่ใช่ว่าจำใจแต่งแบบคุณเรา”

“จะบอกว่าเธอจำใจแต่ง เลยต้องจำใจถูกฉันกระแทงั้นสิ”

“ก็หรือว่าไม่จริงละคะ คุณหมอมเองก็จำใจแต่งงานกับฉัน ถ้าหากว่าเรื่องคืนนั้นคุณพ่อของคุณหมอมไม่ทราบเรื่องเข้าเสียก่อน คุณหมอมก็คงไม่ต้องแต่งงานกับฉันจริงไหม”

หมอมเมฆาจ้องหน้าภรรยาแล้วยอมรับว่าที่เธอพุดก็มีส่วนจริง

เมื่อลัลาทวนความจำ เมฆาก็เอาลิ้นตุนกระพุ้งแก้ม เรื่องคืนนั้นเขาพร้อมจะรับผิดชอบลัลาอยู่แล้ว แต่ติดที่ว่าเธอเจอเขาที่ไรท์มักจะมิปากเสียงกันตลอด จนทำให้เขาปล่อยระยะเวลาให้เนิ่นนานจนกระทั่งบิดารู้เรื่องเข้าจากปากลัลาเพราะเธอหนีไปคัดลยกรรมแก้ไขใบหน้าจากที่เคยต้องทำให้ใบหน้าตัวเองคล้ายกับไอรดา เพราะบิดาเขาขอร้องให้ทำ

สาเหตุมาจากเขารักไอรดา น้องสาวของนายแพทย์ครองฤทธิ์

วนารมย์ ซึ่งเป็นรุ่นน้องคนสนิท แต่รักของเขาสะอึด เพราะนายตฤณวนารมย์ ซึ่งปัจจุบันคือสามีของไอเรดา และเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลวนารมย์ในขณะนี้ เคยมีบุญคุณช่วยเหลือบิดาของเขาจากเหตุการณ์รถยนต์เสียหลักตกลงไปในแม่น้ำเจ้าพระยา และคำขอเดียวที่หมอนั้นขอก็คือ ขอให้เขาเลิกยุ่งเกี่ยวกับไอเรดาแบบคนรัก

บิดาของเขาคงคิดว่าการที่เขาครองตัวโสดมาถึงสี่สิบปีเพราะตัดใจจากไอเรดาไม่ได้ เลยจ้างให้ลัลาทำศัลยกรรมแก้ไขใบหน้าให้คล้ายไอเรดามากที่สุด เมื่อเขารู้ความจริงจึงไม่ไหวลัลาแล้วทำเรื่องร้ายกาจกับเธอนั่นก็คือ

‘กินเด็กที่พ่อส่งมา’

พร้อมกับเขียนเช็คให้ลัลาใบหนึ่ง ลัลาเอาเงินของเขาไปแก้ไขใบหน้าให้กลับมาเป็นลัลาคนเดิม พอเรื่องถึงหูบิดาเขาก็ถูกบังคับให้รับลัลาเป็นเมีย นี่ก็คือที่มาของภรรยาที่มีผิด ทุกคนที่ได้รับการแต่งงานงเป็นไก่ตาแตก ว่าเขาไปคบกับเจ้าสาวตอนไหน

มาถึงเวลานี้ “จะจำใจหรือไม่จำใจก็แต่งงานไปแล้ว ฉันไม่ใช่คนคิดหยุ่มหยุิม ตอนนั้นเธอไปแจ้งความกับฉันก่อนเถอะ เดียวบ้านอ้อมมาไม่เจอใครจะรอนาน ฉันเองก็ต้องรีบไปเข้าเวรต่ออีก”

เมื่อทั้งคู่เดินมาถึงจุดที่จอดรถยนต์คันหรูไว้ ลัลาาก็ถูกเขารุนหลังให้ขึ้นรถ พอเขาป็นขึ้นมาประจำที่นั่งหลังพวงมาลัยแล้วก็เปิดกุญแจหาพิกัดของสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุด

หลังจากหมอมะฆาพภรรยาเข้าแจ้งความ กลับมาอีกทีก็ตอนที่ตำรวจมารออยู่ที่หน้าบ้านของลัลา ประหม่อมีย่นรออยู่แล้วด้วยใบหน้ากระวนกระวาย มีตุ๊กต้ายืนอยู่ข้างๆ

เขารีบลงจากรถไปบอกแม่บ้านที่เรียกมา “บ้านอ้อมรอสักครู่จะรับให้ตำรวจเขาเก็บหลักฐานก่อน” เมฆาบอกแม่บ้านของตัวเอง จากนั้นก็พา ลัลาเข้าไปในบ้าน เมื่อตำรวจเก็บหลักฐานเรียบร้อยแล้วออกมาคุย

กับเจ้าของบ้าน

เจ้าหน้าที่รีบแจ้งคุณหมอมอหนุ่ม “ทางตำรวจจะรีบดำเนินการหาเบาะแส นะครับ”

“ขอบคุณคุณตำรวจมากนะคะ” ลัยลา ยกมือไหว้ตำรวจทั้งสองนาย ลัยลา ถอนใจยาว หันหน้ากลับมาก็เจอกับเมฆาที่เดินเข้ามา “เธออยู่กับบ้านอมได้ใช่ไหม ฉันต้องรีบไปเข้าเวร”

“ได้ค่ะ คุณหมอรีบไปทำงานเถอะ ไม่ต้องห่วงฉันหรอก”

“ฉันไม่ได้ห่วงเธอแต่แค่กลัวว่าคุณพ่อคุณแม่จะหาเมียใหม่มา ยัดเยียดให้อีกถ้าหากว่าเธอเป็นอะไรไป”

แต่ละคำของเขากำทำให้สาวน้อยที่จะคลี่ไข่มส่งสามีหุบไข่มแทบไม่ทัน

“ฉันไม่ตายง่ายๆหรอกค่ะ จะอยู่เป็นนรกรรมสุขของคุณหมอแบบนี้แหละ จะอยู่เป็นนรกรรมม้ามิด ในเมื่อเข้าวินมาแล้ว ม้ามิดก็จะกลายเป็นตัวจริงให้ดู” ที่พูดไปก็แค่มั่นไส้เขา

“ฉันจะคอยดูนะว่าจะทำสำเร็จหรือเปล่า เป็นตัวจริงได้ แต่ตัวจริงในใจ คิดว่าง่ายเธอ” เมฆาบอกใส่หน้า แล้วก็เดินไปหาแม่บ้านของตัวเอง ปล่อยให้ลัยลามองตามด้วยท่าทางหนักใจ

“คนวัยสี่สิบ อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ แบบนี้ทุกคนหรือเปล่านะ” สาวสวยถอนหายใจ “หรือเราจะได้สามีวัยทอง” ลัยลา ไหว้ไหล่เคารพคุณหมอคนเก่งไม่ถูกเลย

ส่วนเมฆาก็ไปสั่งแม่บ้าน “ช่วยดูแลคุณลัยลาด้วยนะคะรับป้า ถ้าหากว่าเห็นมีอะไรไม่ชอบมาพากลก็ให้รีบโทร. หาผม นะครับ” เขาลำทับด้วยความเป็นห่วง

“ป้าจะคอยดูแลคุณลัยลาอย่างดีเลยล่ะ คุณหมอไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ” ประนมมือพร้อมกับอมยิ้ม ท่าทางเจ้านายดูห่วงใยภรรยาสาวมาก ไม่เหมือนที่คุณวิจิตทำซ้ำให้นางคอยสอดส่องแล้วนำไปรายงานเลย

คุณวิชิตบอกว่าสองคนนี้ยังไม่รู้จักนิสัยใจคอกันมาก่อนแต่ถูกท่านจับแต่งงาน สงสารลูกสะใภ้มาก กลัวถูกหมอมะเมารังแก ถ้าหากมีปากเสียงกันก็ให้นางรีบโทร. รายงานทันที แต่ดูจากสายตาของคุณหมอหนุ่มตอนนี้ไม่เหมือนคนที่จะมีปากเสียงกับภรรยาเลย ดูห่วงเมียจะตายไป

เวลาผ่านไปชั่วโมงเศษ หมอเมฆามาถึงโรงพยาบาลนารมย์ในเวลาสิบเอ็ดโมงพอดี พยาบาลสาวลัดดา ก็เดินเปิดยืมเข้ามาหาเขาอย่างคุ้นเคย

“คุณหมอจะรับเครื่องตี๋มอะไรก่อนไหมคะ”

“ผมเรียบริ้วมาแล้วครับ เรียกคนไข้มาเลยดีกว่า วันนี้ผมมาซ้ำมากแล้ว” คุณหมอหนุ่มบอกอย่างกระตือรือร้น ลัดดาหัวหน้าอวดถึงกับออกปาก

“คุณหมอน่าจะหยุดอีกสักวันสองวันไปอันนี้มันเหนื่อยนะ เพิ่งแต่งงานมีใครเข้ามาทำงานกันเร็วแบบนี้ รีบมาทำงานแบบนี้ภรรยาที่บ้านจะน้อยใจ”

หมอเมฆายืมให้ลัดดา “ผมกับภรรยาเราเข้าใจกันดีครับ ภรรยาผมรู้ว่าช่วงนี้บุคลากรทางการแพทย์ขาดแคลน”

“อื้อย น่ารักจริงๆ เลยค่ะ ที่แรกลัดดาคิดว่าคุณหมอจะชอบหมอพลอยคนเดียวตลอดไปแล้วไม่เห็นยอมตกลงปลงใจกับสาวคนไหนสักที แต่จู่ๆ ก็มีม้ามีด” ลัดดารีบยกมือปิดปาก “ขอโทษค่ะ มีสาวสวยที่คาดไม่ถึงมาชีวิตคุณหมอ แต่งงานกันสายฟ้าแลบ เล่นซะฟุ้งเลยตอนได้การ์ด”

เพราะลัดดากับเขาคู่กันเคยกันดีเมฆาจึงยิ้มช้า “ผมคิดกับไอรดาเป็นแค่น้องสาวครับคุณลัดดา อย่าพูดแบบนี้ให้ใครได้ยินเดี๋ยวถึงหูท่านผู้อำนวยการไม่รู้ด้วย เดี่ยวพี่จะถูกแต่งตั้งสายฟ้าแลบ ยิ่งกว่าผม

แต่งงานสายฟ้าแลบ จะว่าไม่เตือน”

เท่านั้นลัดดาที่รีบยกมือปิดปาก “จริงด้วย พี่ไม่พูดแล้ว”

“ดีครับ ว่าแต่เมื่อไรผมจะได้ตรวจคนไข้ครับเนี่ย”

ลัดดาหน้าม่านไปแล้วรีบยิ้มแก้เก้อ “ลัดดาจะไปทำงานเดี๋ยวนี้แล้วค่ะ”

“ดีครับ”

เมฆามองพยาบาลสาวที่ทำงานด้วยกันมานานแล้วสายหน้าระอา แต่ว่าคำพูดหนึ่งของลัดดาที่สะกิดใจเขาเหลือเกิน แต่งงานแล้วไม่พาภรรยาไปยื่นนินฺนุณหรือใครๆ ก็ว่า มันจำเป็นด้วยหรือไงก็ได้ตั้งใจ แต่งกันนี้

“ทำไม แต่งแล้วก็มาทำงานได้นี่หว่า ไม่มีกฎหมายไหนบังคับเสียหน่อยว่าแต่งงานแล้วต้องยื่นนินฺนุณนะ”

เมฆาคิดอย่างมีเหตุผล เพราะถ้ายื่นนินฺนุณหมายถึงการไปสวิตกับภรรยา เขาสวิตกับลัลลาที่บ้านก็นับว่ายื่นนินฺนุณได้แล้ว

“แต่ช่วงนี้คนไม่ค่อยออกจากบ้าน เพราะกลัวโรคโควิด 19 โรงแรมก็ว่างๆ ดี” นิ้วชี้เคาะลงบนโต๊ะทำงานอย่างใช้ความคิด

